

У колективном сећању грађана Београда и Србије, павиљон Цвијета Зузорић има посебно место, пре свега као место годишњих и сезонских сусрета (пролећна и јесења изложба) са савременом уметношћу и уметницима – новим трендовима и кретањима. Али, то је и место евалуације, резимирања – простор у којем је било могуће многим уметницима да направе своје ретроспективне изложбе – од Миодрага Табачког до Весне Кнежевић. Истовремено, то је био и простор отварања, од америчких изложби које су доносиле ново и другачије па до битефовских перформанса који у другом простору не би ни могли бити доживљени, попут овогодишње литванске "представе" која је свакако обележила овај Битеф.

Цвијета је и место разговора, дебата о уметничкој сцени, о културној политици, о различитим уметничким праксама које организује УЛУС, УЛУПУДС, и друга удружења грађана, попут Буре (Београдске уметничке радионице) која септембра 2018. поред изложбе организује и серију догађаја, перформанса, пројекција, разговора – "иницијација" у којима сучељава уметнике, психологе, антропологе, културне раднике.

Заустављам се, а да сам тек дотакла мноштво активности које су изузетно много значиле културном животу Београда и Србије, не бих ли указала на оно најзначајније. Зграда Цвијете Зузорић грађена је "самодоприносом" грађана, уз подршку државе, и одржавана све ове године великим (невидљивим) доприносом уметника самих, такође уз подршку државе и града Београда, некад већу, некад мању – али континуирану, која је омогућавала да институција упркос дотрајалим инсталацијама, поплавама и пожарима – ипак функционише... Но у једном тренутку је неопходно направити рез, и одлучити се за озбиљну реконструкцију. А да би то било могуће, мора се направити уговор између државе (титулара својине) и корисника простора, у овом случају Удружења ликовних уметника Србије.

Ова институција – павиљон Цвијета Зузорић, са својим именом, са свим својим сећањем, треба да настави да живи и да се развија. УЛУС је показао да може и да хоће да чува сећање и на оне који су деловали пре њега (па је у том смислу највећа пажња и поклоњена међуратном периоду као периоду највеће динамике, самоорганизације и утицаја, али да пре свега има визију сопственог развоја и развоја савременог концепта институције "павиљона" као места сусретања и дијалога, излагања и критике, трансдисциплинарних пројеката у складу са захтевима савременог тренутка.

Стога је последњи моменат да се потпише уговор са јединим националним репрезентативним удружењем које делује у Београду и које јасно исказује своју посвећеност развоју уметности и културног деловања, које подразумева етику одговорности, бриге и посвећености.

Милена Драгићевић Шешић, проф. емерита Универзитета уметности
УНЕСКО експерткиња за конвенцију 2005.

Експерткиња за културну политику Компендијума културних политика Европе